

požárního pojištění byl u něho již zástupce P-ské pojišťovny. Již z toho jasně vyplývá, že bylo úmyslem žalovaného, by převedena byla na něho pojistka proti krádeži vloupáním, uzavřená předchůdcem jeho Františkem V-em u žalující strany, nehledíc ani k tomu, že svědek V. Ř. dále udal, že po nějakém čase, asi v červnu 1925, na příkaz jednatele F-a doručil žalovanému pojistku a tento ji bez námitek přijal. Při tom T. žalovanému sdělil, že má pojistné zapláceno do konce ledna příštího roku. Vzhledem k tomu jest okolnost, že v listině »Oznámení změny vlastnictví« ze dne 2. července 1925 v kontextu uvedeno bylo omylem pojištění proti škodám z ohně (místo správného slova »Vloupání«), právně bezvýznamnou. Ostatně žalovaný i tím, že Ř-ovi odevzdal pojistku proti vloupání s příkazem, by ji na něho převedl, učinil projev, že si přeje uzavření smlouvy pojišťovací proti krádeži vloupáním a žalující mu vyhověla; pak-li si při tom pojistku neprohlédl, jde to na jeho vrub.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené jen o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., není odůvodněno. Jest pravda, že podle § 67 zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o poj. sml., obsahujícího podle § 72 tohoto zákona vící právo ve prospěch zcizitele a nabyvatele, zaniká pojišťovací poměr vyloučením pojištěné movité věci z moci zcizitele. Nevstupuje tudíž, výjmcou případ § 68 zák. o poj. sml., tu v úvahu nepřicházející, nabyvatel do pojišťovacího poměru mocí zákona, jak tomu jest při věcech nemovitých (§§ 64—66 zák. o poj. sml.). Než z toho neplyne, že strany nemohou převod pojistky ujednat, při čemž, když pojištěná movitá věc zatím byla vyloučena z moci zcizitele, jak tomu snad bylo v tomto případě, by ovšem nešlo o »převod« pojistky v pravém slova smyslu, poněvadž nabyvatel by do smlouvy zatím zaniklé vstoupiti nemohl, slušelo by však takovému ujednání podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.) rozuměti tak, že ujednána byla s nabyvatelem smlouva nová za starých podmínek, která by se lišila od dřívější smlouvy, zatím zaniklé, právě jen tím, že pojistníkem není již zcizitel, nýbrž nabyvatel. Mluví-li tudíž odvolací soud o »převodu« pojistky přes to, že pojišťovací poměr mezi žalobkyní a Františkem V-em zatím snad zanikl, není to pro napadené rozhodnutí závažným, a dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., pokud se opírá o tento výrok odvolacího soudu, není opodstatněn.

Čís. 8798.

Nebyl-li seznam útrat předložen současně s dovoláním (dovolací odpovědí), nebyl předložen včas, třebas byl dodatečně předložen ještě ve lhůtě k opravnému prostředku.

(Rozh. ze dne 16. března 1929, Rv I 1349/28.)

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání žalobce, zamítl návrh žalovaného na přisouzení útrat dovolacího řízení a uvedl v této otázce v

důvodech:

Výrok o útratách spočívá v § 54 c. ř. s. Žalovaný předložil seznam útrat řízení dovolacího teprve dne 4. září 1928, ač dovolací odpověď podal dne 28. srpna 1928. Poněvadž podle poslední věty § 54 c. ř. s. seznam nákladů se má předložiti současně s návrhem, o němž se má státi usnesení, tedy v tomto případě současně s dovolací odpovědí, což se nestalo, byl seznam útrat předložen opožděně, což má v zápětí ztrátu nároku na náhradu útrat. Zda lhůta k podání dovolací odpovědi dotud neuplynula, jest nerozhodno, jelikož zákon v té příčině nerozeznává, nýbrž toliko klade váhu na současnost. Bylo proto návrh na přisouzení útrat dovolacího řízení zamítnouti.

Čís. 8799.

Vedlejší intervenient nemůže se domáhati na straně, k níž byl přistoupil, náhrady škody (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.) proto, že hlavní strana uzavřela s odpůrcem smír, leč že by uzavření smíru bylo mělo patrně za účel ho poškoditi.

(Rozh. ze dne 16. března 1929, Rv I 1387/28.)

Nynější žalovaný František N. vedl spor se železničním erárem o náhradu škody a k žalobci přistoupila nynější žalující firma jako vedlejší intervenientka. Vydán byl nejprve mezitímní rozsudek, jímž byl žalobní nárok uznán důvodem po právu a jímž bylo vyhrazeno rozhodnutí o útratách sporu konečnému rozsudku. Mezitímní rozsudek nabyl moci práva, pak bylo jednáno o výši nároku a byl erár konečným rozsudkem odsouzen k náhradě škody i k zaplacení útrat sporu vedlejší intervenientce 4428 Kč. Tento konečný rozsudek však byl na odvolání eráru odvolacím soudem zrušen a věc byla prvnímu soudu vrácena k doplnění řízení a novému rozhodnutí. K tomuto novému rozhodnutí již nedošlo, protože tehdejší žalobce uzavřel se žalovaným erárem mimosoudní smír, načež obě strany společným podáním soudu oznámily, že spor byl mimosoudně vyrovnán a že žalobce bere za souhlasu žalovaného žalobu zpět, vzdává se žalobního nároku. Soud vzal toto zpětvzetí žaloby na vědomí a zastavil další řízení. Žalobou, o níž tu jde, domáhá se nyní vedlejší intervenientka na dřívějším žalobci náhrady útrat 4428 Kč uvádějíc v žalobě, že jí žalovaný svým procesním jednáním připravil o útraty sporu, opomenuv řádnou péči a opatrnost při uzavření smíru. Poukazuje při tom na předpisy §§ 1295 a 1297 obč. zák. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: V souzeném případě jde o žalobu o náhradu škody nikoli o zaplacení útrat dřívějšího sporu. Jde tudíž o zcela jiný žalobní nárok a jest proto námitka věci